

HOŘIČSKÝ ZPRAVODAJ

OBECNÍ ÚŘAD HOŘIČKY

ROČNÍK : XXII

www.horicky.cz

únor 2021

ŽIVOTNÍ VÝROČÍ:

Mencl Josef	Hoříčky	91 let
Tylšová Božena	Hoříčky	91 let
Macháček Antonín	Hoříčky	80 let
Horák Václav	Chlístov	75 let
Vítová Věra	Křižanov	75 let
Pokorná Libuše	Hoříčky	75 let
Kábrtová Anna	Nový Dvůr	75 let

Přejeme životní pohodu a mnoho zdraví do dalších let!

(mn)

SLOVO STAROSTY

Několik informací o provozu naší splaškové kanalizace

Celková délka kanalizačního potrubí je 4.200 m a délka výtlačového potrubí od čerpací stanice východ a jih je 690 m. Před ČOV je umístěn vírový separátor a čerpací stanice.

V místní části Hoříčky a Chlístov je 134 RD, 18 budov (ZŠ, hostinec, penziony, bytové domy, obecní úřad atd.) a 42 rekreačních chalup, které nejsou trvale obydleny.

Na kanalizaci je napojeno 116 RD a bytových domů, ve kterých bydlí cca 350 osob, dále 11 objektů a 29 rekreačních chalup.

Budovy, které nejsou napojeny, jsou příliš vzdáleny od stávajících kanalizačních stok a je zpracována projektová dokumentace na jejich prodloužení, což umožní připojení dalších budov.

Roční provozní náklady jsou ve výši cca 360 tis. Kč (průměr za léta 2015 – 2020).

Objekty na Hoříčkách a v Chlístově odeberou z veřejného vodovodu za rok celkem cca 21.500 m³ vody.

OBECNÍ KNIHOVNA V ROCE 2020

Loňský rok byl složitý. Koronavirová pandemie zasáhla do našich životů a ovlivnila i chod knihovny, která byla dle rozhodnutí vlády opakovaně uzavřena. Přesto bylo v knihovně registrováno 131 čtenářů, z toho 40 do 15 let. Celkem se vypůjčilo 5088 knih a časopisů. Návštěvníků knihovny bylo 1044. Z rozpočtu obce byly nakoupeny knihy a časopisy v celkové hodnotě 29 289,- Kč. K 31.12.2020 obsahoval knihovní fond 5146 svazků, z toho naučná literatura 2093, krásná literatura 3048 a 5 her, které si každý mohl zahrát v knihovně nebo si půjčit domů.

Knihovna odebírala 23 titulů časopisů, k nejžádanějším patřilo Téma, Receptář, Chatař, Vlasta, Domov a Čtyřlístek. Prostřednictvím meziknihovní výpůjční služby bylo půjčeno celkem 40 knih z Měk v Náchodě, České Skalici a Hodoníně. I nadále se pokračovalo s přebalováním knih.

Děkuji všem čtenářům za trpělivost a doufejme, že se zase brzy uvidíme v knihovně.

Na Vaši návštěvu se těší Helena Šolcová, knihovnice

OBCENÍ VLAJKA VE SVĚTĚ

Minulý rok, touto dobou jsem měl připravený článek do Zpravodaje, ale COVID vše změnil. V srpnu 2019 nám byl vydán certifikát "Obecní vlajka v nejvíce státech světa", o čemž jsme vás již informovali. Bylo registrovaných 66 států. Do doby, než jsem vloni psal článek, přibýlo dalších 10 států a počítal jsem, že do konce roku 2020 pokoříme číslo 100.

Ale hlavně v což jsem nedoufal, naše vlajka navštívila všechny světadíly, což znamená, že na podzim roku 2019 navštívila i nejjihnější místo naší planety – Antarktidu. I když se v roce 2020 cestování vůbec nedařilo, současný stav je 80 států. Děkuji všem, kteří k tomuto výsledku pomohli. Jenom chci požádat další cestovatele /občany a přátelé Hoříček/, aby vlajku umístili před nezaměnitelnou dominantou. Nebylo by dobré, aby některý stát byl zpochybněn jen kvůli tomu, že vlajka je umístěna na pláži, nebo v nic neříkající ulici. Vždy jde najít nějaký nápis, kostel, historickou budovu, která dokumentuje konkrétní místo.

Nyní když do ciziny nemůžeme, stále zbývá naše krásná vlast. Počet navštívených lokalit v ČR utěšeně narůstá. Je zbytečné dělat 3-4 fotky z jednoho místa, jenom s popisem, kde se „TO“ nachází, stačí 1-2 s konkrétním pozadím /zámek, nápis, rozhledna/ ne všudypřítomný strom apod.

Cestovatelé mají stále k dispozici několik vlajek na obecním úřadě.

Konečně si nás všiml i denní tisk, ve středu 6. ledna 2021 vyšel článek "Vlajka Hoříček procestovala celý svět".

Luděk Rudiš

Pozn. redakce: Kvalita tisku nám neumožňuje zveřejnit výše uvedený článek, a tak jsme ho umístili na naše internetové stránky do části Aktuality a Napsali o nás. Upřesňujeme, že se jednalo o deník Právo, a jeho předplatitelé se mohli do textu začíst a na fotografii zálibně zahledět na straně 12. (mn)

PŘÍSPĚVKY VÍTÁNY

Do e-mailu nám přilétla další vlaštovka z pomyslného „hejna“ čtenářských příspěvků. Poutavé vyprávění o historii vily Barbory doplněné osobními vzpomínkami sepsal Ing. Josef Jiránek ze Dvora Králové nad Labem (ale rodák z Hoříček).

VILA BARBORA (převzato bez redakčních úprav)

Současná vila Barbora, původně vystavěna a po léta udržovaná, jako Poláková vila, má svoji zajímavou historii. Hoříčky, svou zdravou polohou, ale především i vynikající lékařskou péčí pro širokou veřejnost, patřily k místům, jejichž věhlas překračoval i hranice Čech. Bydlím už mnoho let ve Dvoře Králové n.L. a právě vznik této vily má úzkou návaznost na toto město. Dovoluji si o tom něco napsat.

Hlavní osobnost rodiny byl JUDr. Emerich Polák z Prahy. Byl vedoucím odboru přednosta ministerstva spravedlnosti republiky Československé. Zemřel ve věku 91 let, v roce 1957. Tento charismatický a velmi vzdělaný pán, navštěvoval svou sestru Bertu, provdanou za p. Picha do statku v Chlístově.

Hoříčky a okolí si zamiloval. Vyhlédl si místo, odkud byl nádherný výhled na kladský region. Tehdejší majitel, p. Hůlka, mu pozemek prodal. Pan Polák se rozhodl svým čtyřem dětem vystavět letní vilu, kde by se rodina pravidelně scházela.

Stavbu vily zadal architektu Karlu Jarolímkovi ze Dvora Králové n. L. Vila se stavěla v letech 1930 – 1931. Kdo to byl Karel Jarolímek? Tento významný muž nebyl jen architektem, ale byl i vynikajícím sportovcem. Narodil se v roce 1888 a zemřel v roce 1970. V roce 1909 založil ve Dvoře lyžařský odbor při TJ Sokol. Byl účastníkem památného závodu v běhu na lyžích v roce 1913, kde zahynuli Hanč a Vrbata. Syna Hanče pak podporoval a vzal si ho domů. Účastnil se řady lyžařských závodů jak v období Rakouska-Uherska, tak i v poválečném Československu. Mnoho akcí, i mezinárodních, dokonce organizoval. Když v roce 1923 s aktivním závoděním skončil, věnoval se i návrhům a stavbě lyžařských můstků. Plánů na ně bylo napočítáno na 455, od nejmenších provinčních až po velké. Největší vyprojektoval na Štrbském plese, kde umožňoval skoky až 80 metrů. Byl stržen až při vybudování tzv. Areálu snou. Jeho sportovní a profesní dráha je velmi bohatá. Patřil k velmi významným a dosud i nedoceneným mužům své doby.

V průčelí vily vidíte nápis: Svým dětem k svornému obývání postavili Emerich a Marie Polákovi. Arch. Karel Jarolímek ze Dvora Králové n. L.

Svorné obývání skončilo prodejem. Je to však stále nádherný kout, kde na vás zapůsobí určitě „genius loci“. A slouží i veřejnosti.

Pan Emerich Polák napsal svému příteli do Prahy 29.8.1932. Zdravím Tě srdečně z našeho domečku. Můžu se z něho podívat na Jestřebí, Kladské i Orlické hory, na Bor, Hejšovinu, Vrchoviny. Pohled opravdu báječný. Trpíme tu velkým suchem, ohrožuje to i můj čerstvě zasetý trávník.

Moji rodiče bydleli ve vile, v jedné místnosti, v letech 1934 – 1945. Otec zakládal zahradu a staral se o ní. Tam jsme se, tři děti, narodily. Já poslední, krátce před opuštěním tohoto nádherného místa. Vilu však považuji za součást svého života.

Josef Jiránek

ZE ŽIVOTA OBCE

HOMO STUPIDUS

Když nám svozová firma opakovaně (a oprávněně) odmítla odvézt „tříděný“ odpad poházený okolo kontejnerů v různých pytlích, krabicích apod., odhodlali jsme se ke zveřejnění fotografie, kterou nám firma zaslala, včetně jejich i našeho komentáře na našem Facebooku a internetových stránkách. Je to bohužel jen další důkaz sobeckosti a arogance, se kterými někteří občané přistupují ke svému okolí: „*Ted' si doma udělám pěkně pořádek, všechno naházím do jednoho pytle a odvezu k obecnímu kontejneru. On se o to už někdo postará. Hlavně že já mám ve svém čisto. Proč bych chodil do kontejneru s každou PET lahví zvlášť? Hezky si to v přístřešku nasyslím, a když toho je opravdu na pytel, hodím ho celý do kontejneru. Co mi je do toho, že zaberu třetinu kontejneru sám. On se o to už někdo postará.*“

Zde máte k dispozici zmiňovaný text a fotografie je z technických důvodů na Facebooku nebo na www.horicky.cz.

Bylo, nebylo, dávno tomu. Homo erectus (člověk vzpřímený) začal brát rozum a postupně se z něho vyvinul Homo sapiens (člověk rozumný). Staletí plynula a on si žil v souladu s přírodou i se svým zdravým rozumem. S lidstvem to vypadalo poměrně dobře, dokázali jsme mnohé – létáme do vesmíru, umíme konstruovat roboty, kteří pracují neúnavně, přesněji a rychleji než my. Stavíme vyšší domy, hloubíme hlubší doly, trpíme nadvýrobou, pohodlností a ... sobectvím. Plíživě se u určité skupiny lidí začaly projevat neočekávané změny v šedé kůře mozkové, které vyústily v další vývojový stupeň člověka – homo stupidus (překlady jistě není třeba).

Nesčetněkrát starosta obce v našem zpravodaji prosil, vyzýval i žádal, abychom řádně třídili odpad a nenechávali ho volně odložený u kontejnerů. Níže přiložená fotografie, kterou pořídili zoufalí pracovníci svozové společnosti, má dvojí vypovídací hodnotu. 1) Prokazuje, že Homo stupidus se rozšířil i v našem regionu (to je negativní a smutná zpráva). 2) Mohla by vést k předpokladu, že „trousiči“, kteří jen tak mimochodem odkládají své nadité pytle s odpadem všeho druhu u našich kontejnerů, nechtou zpravodaj a tudíž nejsou z řad našich spoluobčanů (to by byla pozitivní a radostná zpráva). V každém případě je ale otázkou, která tyto bordeláře „odklonit“ od našich míst pro ukládání tříděného odpadu. Ochránci přírody používají v boji se škodnou fotopastí, Harry Potter zase umí pomocí kouzelného zaříkadla „Wingardium leviosa“ povznést naplněný pytel a vysypat ho sobeckému nepořádníkovi zpět do jeho auta...

P.S. Svozová firma společně s fotografií poslala i tento text: „*Prosíme Vás, uklid'te si pytle, je v nich sklo, plast, papír, plechovky. Děkujeme za kladné vyřízení.*“ Nám nezbyvá, než pro příslušné Homo stupidus připsat tento vzkaz: „*Zastavte se na svém oblíbeném místě pro ukládání tříděného odpadu. Něco jste si tam zapomněli!*“

(mn)

FEJETON POD ČAROU

KRAKONOŠ A LYŽNÍCI

Populární pohádku s tímto názvem netřeba představovat, ale úvaha nad přítomností lyžníků na Krakonošově území v tomto nelehkém období je zřejmě na místě. Začátek může být pohádce dost podobný... V dobách, kdy o Covidu nebylo ani vidu ani slechu, jezdili do hor rodiny s dětmi, školní lyžařské zájezdy, Dášenska s Matýskem, který měl ve vlaku menší vyprazdňovací nehodu, Homolkovi nebo třeba Gustav Anděl. Někdy svah vyšlápali pěšky, jindy si zase ze sněhu uplácali „skokanský můstek“ svépomocí. Batohy i děti se vyvážely na chalupy zpravidla na sáňkách a v jednoduše zařízených kuchyních se připravoval vonící guláš a vařil čaj v hrncích (v případě školních zájezdů to byla velikost XXL – prádelňák). Krakonoš blahosklonně dohlížel na to lidské hemžení, a když mu výjimečně došla trpělivost s narůstajícím hlukem či poškozováním přírody, zasypal hory přívalem sněhu nebo vypustil z komory „mlhu bílou jaké mlíko“, a to jen proto, aby ukázal, kdo je na horách pánem a čí pravidla se budou v jeho revíru dodržovat. Na tomto místě bych mohl napsat: „Všichni si tam na horách pobývali spokojeně, a jestli neumřeli, žijí tam dodnes.“ To by byl hezký konec pohádky, ale ona se nám začíná měnit spíše v baladu s ponurým obsahem.

Na horách se začaly rozšiřovat různé nešvary, které se vládcům hor vůbec nezamlouvaly, a tak zasedli k ohni uprostřed lesů a radili se, co s tím neutěšeným stavem dál. Protože se jedná o celosvětový problém, odpovídala tomu i prezenční listina účastníků. Za českou stranu se dostavil pochopitelně Krakonoš a Rampušák, Moravu zastupoval Radegast, a ze světových vládců jmenujme alespoň Gandalfa a Albuse Brumbála. Jednomyslně dospěli k názoru, že je nepřijatelné, aby si obyčejní mudlové dovolovali ničit přírodu sněžnými skútry, terénními čtyřkolkami, odhazováním odpadků nebo plastových pekáčů u sjezdovek. Drobné klepnutí přes prsty v podobě zmizelých kol ze zlatého Volkswagenu, jehož řidič si myslel, že bude bez následků čurat proti větru, a vyjede si po zasněžené silnici se zákazem vjezdu do hotelu, se ukázalo jako neúčinné.

Rokovali a přemýšleli, kterak lidstvu udělit pomyslnou stopku a vrátit ho do normálu. Sami se nejprve zalekli vlastního rázného návrhu, ovšem po zvážení všech pro a proti se odhodlali k velmi přísnému a zásadnímu kroku. Pomocí klíčů od mnoha visacích zámek odemkli truhlu z těžkého, tzv. železného dřeva Guajaku a vyjmuli z ní skleněnou zkumavku s nápisem Covid-19! Žádný únik z laboratoří v Číně, žádná mutace stávajících virů, prostě tak dlouho dráždíte hada bosou nohou, až po vás vyletí jako harpuna z pušky!

A přišlo to, co muselo. Celosvětově omezené cestování, zavřená nákupní centra, vleky a hotely. Zpočátku si během kontrolních dnů vládcové, včetně nám nejbližšího Krakonoše, mnuli ruce a vzájemně se poklepávali po ramenu v přesvědčení, že se lidstvo nad sebou trochu zamyslí a vezme si z tvrdých opatření ponaučení. Zredukovali tedy počty nakažených a reprodukční číslo poslali pod hodnotu 1.

V jednom se ale přepočítali. Ze zdecimovaného bojiště povstali čeští Švejkové (nevím, jak se takové postavičky nazývají ve Francii, Německu atd.) a odhalili svá amorální nitra. Nám nebude nikdo říkat, co smíme a co ne! Proč jsme si na podzim koupili nové lyže? Kdo ocení nový model kandahárů a lyžáků, když se budou jen povalovat v koutě garáže? Tak to ne, holentkové! Oprášíme své živnostenské listy a vyrazíme do hor na pracovní cesty. My se chceme bavit. Zdravotníci ať makají, staří holt zemřou, ale nám ať svět leží u nohou. Když se to Krakonoš doslechl, ztuhl mu vlídný úsměv na tváři. Zahleděl se okny do jednoho harrachovského hotelu a při pohledu na sedmdesát lidí na „pracovní cestě“ se o něho pokoušel infarkt. Sojka mu hbitě na internetu dohledala, že covidem nejpostiženější oblasti jsou Vrchlabsko a Trutnovsko. Namířil tedy svou sukovici k nemocnicím ve svém revíru, a když spatřil unavené postavy v bílých kombinézách, respirátorech a obličejových štítech, zbrunátněl vzteky. Povolal si k sobě sojku, pošeptal jí několik stručných vět a vyslal jí za Rampušákem, Radegastem i samotným Brumbálem. Obávám se, že zpráva měla přibližně tento obsah: „Svolávám mimořádnou poradou. Účast všech nutná. Vezměte si s sebou klíče od truhly. První varování nezabralo.“

(mn)